

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg må indrømme, at trods alt kan jeg altså ikke lade være med at blive imponeret over Socialdemokraterne. Der er tale om en helt fantastisk opfindsomhed, når det gælder om at udtænke, på hvilke smarte måder man kan komme efter folk og deres penge. Det er ligesom den første tanke, der opstår hver morgen.

Jeg synes da, vi skal glæde os over, at der er fuld fart på dansk økonomi, men vel at mærke på en måde, hvor der er balance i økonomien. Lad os da glæde os over det i stedet for at ødelægge denne glæde ved hver morgen at tænke: Puha, tænk hvis det går galt, så skal vi i gang med skatter og afgifter og tvangsopsparing, og hvad ved jeg, som det er kommet på bordet her i dag. Ærligt talt: Jeg tror, befolkningen er dybt lykkelig over, at der er kommet en ny regering, hvor det ikke er den første tanke hver morgen, men hvor den første tanke er: Hvordan kan vi få endnu mere gang i hjulene ved at få flere i arbejde, så vi kan finansiere fremtidens velfærdsopgaver.

Kl. 13.40

Derfor har regeringen ingen aktuelle planer om indgreb mod en overophedning, vi ikke kan få øje på. Vi glæder os over, at det går bedre med dansk økonomi, og der er ingen grund til at tro, at den er ved at køre i grøften – ja, jeg tror, det er svar på spørgsmålet.

Jens Peter Verner (S):

Jeg vil da bare sige, at hvis man følger med i pressen, er statsministeren sammen med sine troende Venstrefolk vel stort set den eneste, der kan se, at der ikke kan opstå problemer. Vismændene peger på, hvad der burde gøres, økonomer peger på, hvad der burde gøres i en given situation, og vismændene peger på, at der kan være usikkerhedsmomenter. Men jeg forstår, at statsministeren ser bort fra disse problemer, som en række fagfolk på det økonomiske område peger på, og det kan selvfølgelig være lykkeligt for en statsminister at sige: Jeg ser ingenting og hører ingenting. Det kan jo også være en måde at leve på.

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det hr. Jacob Buksti og derefter statsministeren.

Jacob Buksti (S):

Jeg er altså stadig en stor beundrer af statsministerens måde at anskue tingene på. Socialdemo-

krater er nogle, som kun står foran spejlet derhjemme om morgenen og glæder sig over nye ideer til, hvordan de kan genere folk. Det er virkelig en masochistisk befolkning, vi har, må man sige.

Men det er jo sådan set ikke det, det handler om, hr. statsminister. Det, det handler om, er, hvorvidt statsministeren mener, at en tvungen opsparing er et instrument, som regeringen overhovedet kunne finde på at bruge. Vi så finansministeren i TV-avisen i går aftes, og jeg må sige, at her så finansministeren nærmest ud som en stor, fed kat, som lige havde slugt en stor mus, bare ved tanken om det. I hvert fald var det et dementi, som nærmest var en bekræftelse af, at grunden til, at man har ændret den særlige pensionsopsparingsordning, er, at så har man en hensigtsmæssig skrue, man kan skrue på, uden at det er en skat, men som virker ligesom en skat.

Derfor: Vil statsministeren afkræfte, at der overhovedet er eller kan komme nogen overvejelser om en tvungen opsparing?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg vil sige til hr. Jens Peter Verner: Selvfølgelig skal enhver regering jo være klar over, at der kan være usikkerhedsmomenter i en økonomisk situation, og det er regeringen da også.

Hr. Henrik Sass Larsen spurgte, om regeringen i en sådan situation – jeg kan ikke se den nu, men i en mulig fremtidig situation – ville udvise rettidig omhu. Svaret er selvfølgelig: Ubetinget ja! Naturligvis vil regeringen til enhver tid overvåge den økonomiske udvikling og sikre sig, at den holder sig på sporet.

Så spørger hr. Jacob Buksti til mulige foranstaltninger i en sådan situation. Nu ved hr. Jacob Buksti jo lige så godt som jeg, at det er der jo ingen der kan eller for den sags skyld skal udtale sig om på et tidspunkt, hvor det slet ikke er aktuelt, hvad man kunne forestille sig i en sådan situation. Det afhænger ganske af situationen, hvad der er behov for.

Jeg tror, vi har en fælles interesse i, at dansk økonomi holder sig på det solide spor, at vi kan holde fast i kronekursen, og at vi kan holde fast i at afdrage gælden, både til udlandet og på statens budget. Det har vi en fælles interesse i, det vil regeringen selvfølgelig påse, og hvad der så måtte blive brug for i en situation, hvor udviklingen af en eller anden grund løber ud ad en tangent, tager vi stilling til til den tid. Men der er